

Odwwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 marca 2017 r. w sprawie T-638/15, Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO, wniesione w dniu 7 czerwca 2017 r. przez Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc.

(Sprawa C-340/17 P)

(2017/C 347/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc. (przedstawiciele: adwokaci E. Baud i P. Marchiset)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- tytułem prejudycjalnym i wobec braku pisemnej zgody EUIPO na zawieszenie wykonania wyroku, zawieszenie wykonania wyroku;
- uchylenie wyroku ze względów powołanych w niniejszej skardze [...];
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO wydanej w sprawie R 1323/2014-1 w dniu 11 sierpnia 2015 r.;
- tytułem ewentualnym, uchylenie wyroku i zawieszenie postępowania do chwili zakończenia procesu Brexitu lub najpóźniej do dnia 31 maja 2019 r., albo do daty końcowej określonej w art. 50 traktatu,
- obciążenie Lion Laboratories i Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania, zarówno w pierwszej instancji w sprawie T-638/15, jak i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy przeinaczenia zawartych w skardze oświadczeń ACS, wspomnianych w pkt 86 wyroku, zgodnie z którymi 64 urządzenia zostały sprzedane „w istotnych okresach”, podczas gdy liczba ta (niekwestionowana) odnosiła się wyłącznie do pierwszego okresu (między 5 października 2004 r. a 4 października 2009 r.).
- 2) Zarzut drugi także dotyczy przeinaczenia – pisma z dnia 21 marca 2013 r. skierowanego przez adwokata Lion Laboratories do EUIPO, a także naruszenia rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, w szczególności jego art. 57 ust. 2, oraz rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾ (zasady 22 ust. 2 i zasady 40 ust. 5). W piśmie nie zawarto żadnego odniesienia do numeru rejestracji wcześniejszego znaku towarowego (znak towarowy Zjednoczonego Królestwa nr 2040518), lecz zawarto natomiast dwie wzmianki dotyczące znaku towarowego Zjednoczonego Królestwa nr 2371210, w związku z czym Lion Laboratories: (i) nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku przedstawienia dowodów umożliwiających wykazanie używania znaku towarowego Zjednoczonego Królestwa nr 2040518 lub znaku towarowego, na którym oparto sprzeciw; lub (ii) zmieniła znak towarowy, na którym oparto wspomniane postępowanie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy sposobu, w jaki Sąd: (i) naruszył pojęcie „rzeczywistego używania” określone w rozporządzeniu nr 207/2009 i interpretowane przez Trybunał w wyroku z dnia 11 marca 2003 r., Ansul (C-40/01, EU:C:2003:145); oraz (ii) zastosował błędną metodologię. Sąd nie ograniczył analizy do pierwszego okresu i nie uwzględnił przewidywanej wysokości sprzedaży określonej w umowie dotyczącej licencji wyłącznej. Ponadto – a także w świetle bardzo niskiego liczbowo oraz ograniczonego w czasie używania w pierwszym okresie – rzeczywiste używanie nie zostało wykazane poprzez odniesienie do różnych czynników, których oceny nie przeprowadził Sąd (takich jak: (i) wysokość sprzedaży określona przez strony w umowie dotyczącej licencji wyłącznej; (ii) cechy rynku (obejmującego 30 mln klientów); (iii) charakter towarów (w tym urządzeń do badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu); (iv) istnienie znaku towarowego Zjednoczonego Królestwa nr 2371210 zgłoszonego w 2004 r.). Sąd nadał nieproporcjonalną wagę niektórym dokumentom, w tym dowodom dotyczącym usług, podczas gdy wcześniejszy znak towarowy został powołany na poparcie sprzeciwu w odniesieniu do towarów należących wyłącznie do klasy 9.

- 4) Zarzut czwarty odnosi się do analizy sposobu, w jaki Sąd naruszył również pojęcie „rzeczywistego używania”, stosując nieodpowiednie kryterium w celu określenia, czy wcześniejszy znak towarowy był używany w charakterze znaku towarowego. Ponadto wyroku z dnia 11 września 2007 r., Céline (C-17/06, EU:C:2007:497) nie można transponować, gdy: (i) na towarach umieszczono inne znaki towarowe; (ii) takie towary mają inne nazwy; (iii) znak towarowy jest także postrzegany jako nazwa zwyczajowa przez niektórych klientów. Powyższe okoliczności stanowią dodatkową przeszkodę dla ustalenia związku, w mniemaniu klienta, między wcześniejszym znakiem towarowym a oznaczeniem używanym jako nazwa zwyczajowa lub nazwa spółki.
- 5) W zarzucie piątym skarżąca podnosi względy związane z porządkiem publicznym: wcześniejsze prawo Zjednoczonego Królestwa nie może umożliwić stwierdzenia nieważności unijnego znaku towarowego, mając na względzie proces Brexitu i notyfikację skierowaną przez Zjednoczone Królestwo na podstawie art. 50 TUE. Zezwolenie na takie stwierdzenie nieważności skutkowałoby zwiększeniem kosztów oraz ustanowieniem niepotrzebnych i nieproporcjonalnych przeszkód dla jednolitej ochrony znaków towarowych, podczas gdy w ciągu najwyżej dwóch lat Zjednoczone Królestwo nie będzie już członkiem jednolitego systemu znaków towarowych Unii Europejskiej. W konsekwencji Sąd naruszył zasadę terytorialności określoną w konwencji paryskiej z 1883 r. oraz w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 20 czerwca 2017 r. przez Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH, Agria Beteiligungsgesellschaft mbH od wyroku Sądu dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-480/15, Agria Polska e.a./Komisja

(Sprawa C-373/17 P)

(2017/C 347/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH, Agria Beteiligungsgesellschaft mbH (Przedstawiciele: P. Graczyk i W. Ročlawski)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-480/15;
- wydanie przez Trybunał orzeczenia ostatecznego w sprawie, tj. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 101 TFUE i art. 102 TFUE w zw. z art. 17 ust. 1 zd. 2 TUE w zw. z art. 7 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 oraz w zw. z art. 7 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 poprzez niedostrzeżenie przez Sąd oczywistych błędów popełnionych przez Komisję w ocenie prawdopodobieństwa naruszenia art. 101 lub art. 102 TFUE, istnienia interesu Unii we wszczęciu dochodzenia oraz zakresu koniecznych środków dowodowych.